

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 504/2023-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom Mgr. Petrom Arendackým, Železničiarska 13, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 12/2019-305 zo 17. decembra 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 19/2022 z 26. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 31. júla 2023 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 12/2019-305 zo 17. decembra 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Cdo 19/2022 z 26. apríla 2023 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhujú, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie a priznal im náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 C 123/2012 sa sťažovatelia podanou žalobou domáhali proti Slovenskej republike, za ktorú konajú Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej aj „žalovaná“) zaplattenia sumy

374 217,50 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej im nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom. Za nezákonné považovali rozhodnutie vyšetrovateľky Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru ekonomickej kriminality č. k. ORP-416/OTK-B3-2005 z 12. júna 2007 v spojení s opravným uznesením z 29. júna 2007 o vznesení obvinenia proti sťažovateľom pre trestný čin porušovania autorského práva spolupáchateľstvom (ďalej len „rozhodnutie o vznesení obvinenia“), ako aj jej rozhodnutie o začatí trestného stíhania vo veci z 29. apríla 2005 (ďalej len „rozhodnutie o začatí trestného stíhania vo veci“). Nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní identifikovali v tom, že im nebolo doručené uznesenie o zastavení trestného stíhania z 15. augusta 2008.

3. Rozsudkom č. k. 8 C 123/2012-241 zo 14. novembra 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) okresný súd žalobu sťažovateľov zamietol a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

3.1. V odôvodnení skonštatoval, že sťažovatelia si síce dôvodne uplatnili nárok na náhradu škody spôsobenej im rozhodnutím vyšetrovateľky o vznesení obvinenia, ktoré bolo spolu s uznesením prokurátora z 3. júla 2007 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľov zrušené pre jeho nezákonnosť uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 2. augusta 2007 (ďalej len „uznesenie generálnej prokuratúry“), avšak žiadosť o predbežné prerokovanie v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) podali až po uplynutí premlčacej lehoty. Námitka premlčania bola preto žalovanou vznesená úspešne. Okresný súd dospel k záveru, že žalobe sťažovateľov nebolo možné vyhovieť ani v časti uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania vo veci, hoci trestné stíhanie bolo následne rozhodnutím z 15. augusta 2008 zastavené, pretože také rozhodnutie nemá rovnaké právne následky ako zastavenie trestného stíhania v prípade vznesenia obvinenia. Uznesenie o začatí trestného stíhania sa totiž vydáva vtedy, keď je preukázané, že oznámený skutok sa stal a má znaky niektorého trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona, avšak bez väzby na konkrétnu osobu, ktorej by mohol spôsobiť ujmu na jej právach. Za nesprávny úradný postup okresný súd nepovažoval nedoručenie rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sťažovateľom, pretože v danom prípade sa rozhodnutie doručuje iba prokurátorovi, poškodenému a oznamovateľovi. Vyšetrovateľka teda v zmysle Trestného poriadku nemala povinnosť oznamovať sťažovateľom, že došlo k zastaveniu trestného stíhania. Súčasne konajúci súd skonštatoval, že sťažovatelia ani nepreukázali vznik škody vo forme ušlého zisku ani príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou a nezákonnými rozhodnutiami, a nesprávnym úradným postupom. Sťažovatelia si jednotlivé nároky uplatnili ako fyzické osoby, no v konaní preukazovali vznik škody spôsobenej obchodnej spoločnosťou [REDAKOVANÉ], v ktorej boli obaja spoločníci a konatelia.

4. O odvolaní sťažovateľov rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 387 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil so záverom okresného súdu, že v danom prípade neboli naplnené základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonnými

rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodili z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľov odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

6.1. Vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, vysporadúva sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, pričom jeho myšlienkový postup je v odôvodnení rozsudku dostatočne vysvetlený. Súd nižších inštancií náležite ozrejmili, že uznesenie, ktorým bolo začaté trestné stíhanie za skutok, ktorý by mohol byť trestným činom, nie je rozhodnutie, ktorým by bolo možné spôsobiť škodu (ujmu) konkrétnej fyzickej osobe. Jeho vydanie je procesnou podmienkou, bez ktorej nemožno vykonávať úkony podľa Trestného poriadku a vydáva sa vtedy, keď je dostatočne preukázané, že oznámený skutok sa stal a má znaky niektorého trestného činu, bez väzby na konkrétnu osobu, ktorej by mohlo spôsobiť ujmu na právach. Až uznesením o vznesení obvinenia sa vedie trestné konanie proti konkrétnej osobe, ktorej Trestný zákon a Trestný poriadok priznáva práva a povinnosti vyplývajúce z postavenia obvineného. Konajúce súdy sa súčasne dôkladne vysporiadali aj s nárokom sťažovateľov na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v trestnom konaní podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a dospeli k záveru, že postup orgánov činných v trestnom konaní bol v súlade so zákonom (§ 215 ods. 5 Trestného poriadku). Namietanú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd nezistil.

6.2. Pokiaľ ide namietané nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolací súd skonštatoval neopodstatnenosť sťažovateľmi vymedzenej právnej otázky, či *„nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania vo veci samej sa mal posudzovať ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím“*, pri riešení ktorej sa mal krajský súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (sp. zn. 4 MCdo 15/2009). V tomto smere najvyšší súd uviedol, že samotným začatím trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku nemôže byť konkrétnej osobe spôsobená žiadna škoda, ktorú by bolo možné uplatniť nárokom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., pretože začatie trestného stíhania (tzv. „vo veci“) je len východiskovou podmienkou, ktorá umožňuje vykonávať dokazovanie podľa Trestného poriadku. Len uznesenie o vznesení obvinenia je rozhodnutím spôsobilým spôsobiť škodu a zasiahnuť do práv a slobôd, pretože iba s procesným postavením obvineného sú spojené obmedzenia a ukladané povinnosti. Rozhodnutie sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, na ktoré sťažovatelia poukazujú, sa pritom týka prípadu zastavenia trestného stíhania voči určitej obvinenej osobe. Konajúce súdy preto danú otázku posúdili v zhode s judikatúrou najvyššieho súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľov

7. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti atakujú napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu a po rekapitulácii skutkového stavu namietajú, že:

- a) najvyšší súd odmietol ich dovolanie pre neprípustnosť z dôvodu, že dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, avšak z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je možné zistiť, v čom spočívajú nedostatky formulácie dovolacích dôvodov, preto je jeho rozhodnutie zmätočné a nepreskúmateľné. O uvedenom svedčí aj konštatovanie najvyššieho súdu, že sa jednotlivými dovolacími dôvodmi zaoberal, pričom ak by tieto neboli uvedené v súlade s § 431 až § 435 CSP, dovolací súd by sa k nim nemohol ani vyjadriť. Sťažovatelia tvrdia, že dovolacie dôvody vymedzili v súlade s požiadavkami vyžadovanými Civilným sporovým poriadkom;
- b) záver najvyššieho súdu, podľa ktorého sa rozhodnutie sp. zn. 4 MCdo 15/2009 vzťahuje iba na prípady, keď je trestné stíhanie od začiatku vedené proti konkrétnej osobe, nie je správny. Tvrdia, že uvedené rozhodnutie nevylučuje uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu aj v prípade trestného stíhania začatého vo veci bez toho, aby určitej osobe bolo vznesené obvinenie. V danom prípade nebola konajúcimi súdmi zohľadnená tá podstatná skutočnosť, že hoci sa trestné stíhanie začalo vo veci, následne bolo sťažovateľom vznesené obvinenie. Napriek tomu, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo zrušené, sťažovatelia zastávajú názor, že už samotným rozhodnutím o začatí trestného stíhania došlo k zásahu do ich práv, keďže s ohľadom na obsah skutku boli jedinými možnými podozrivými osobami. Zdôrazňujú, že skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie, ani nebol trestným činom. Považujú za ústavne neudržateľné, aby štát nezodpovedal za škodu spôsobenú neodôvodneným vedením trestného stíhania len preto, že účelovo nebolo vedené proti konkrétnym osobám;
- c) nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý sa osobitne nezaoberal posúdením rozhodných okolností daného prípadu. Krajský súd súčasne opomenul, že sťažovatelia sa podanou žalobou nedomáhali náhrady škody vo forme ušlého zisku obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ale týmito údajmi iba preukazovali výšku škody, ktorá vznikla priamo im ako spoločníkom a konateľom tejto obchodnej spoločnosti;
- d) krajský súd nesprávne a v rozpore s judikatúrou dovolacieho súdu posúdil právnu otázku, či sa mal nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania vo veci posudzovať ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu:

8. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).
9. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovatelia v ústavnej sťažnosti formulujú námietky, ktoré sa argumentačne významne prekrývajú s ich dovolacími námietkami [námietka týkajúca sa absencie náležitého odôvodnenia obsiahnutá v bode 7 písm. c) a námietka nesprávneho právneho posúdenia veci zhrnutá v bode 7 písm. d)]. Tieto však boli predmetom preskúmania najvyšším súdom z hľadiska posudzovanej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) a § 421

ods. 1 písm. a) CSP. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľov označeným v bode 1 tohto uznesenia predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Existencia opravného konania nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom rozsudku krajského súdu, keďže dovolanie predstavovalo v tom prípade účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľov (II. ÚS 345/2020, III. ÚS 39/2022).

10. Keďže sťažovatelia využili možnosť podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (a to bez toho, aby v ústavnej sťažnosti tvrdili, že niektorá z ich dovolacích námietok nemohla byť v dovolacom konaní uplatnená), ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

11. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval neprípustnosť dovolania sťažovateľov, ktoré odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP. Ústavný súd sa preto s prihliadnutím na svoje postavenie ochrancu ústavnosti zamerlal pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti na posúdenie, či rozhodnutie o dovolaní sťažovateľov zo strany najvyššieho súdu nevybočilo z mantinelov ústavne konformného posúdenia jeho vlastnej právomoci.

12. Ústavný súd považuje za žiaduce v tejto súvislosti pripomenúť, že si plne uvedomuje úlohu najvyššieho súdu v civilnom procese, v ktorom rozhoduje ako dovolací súd v už právoplatne skončenom spore. Rešpektuje aj jeho vlastnú diskreciu vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania, čo však nevylučuje, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti následne preskúmal, či právomoc najvyššieho súdu bola realizovaná ústavne konformným spôsobom. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom jeho kontroly iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

13. Postup v súdnom konaní, zisťovanie a hodnotenie skutkového stavu, výklad iných než ústavných predpisov a ich aplikácia sú pri riešení konkrétnych prípadov záležitosťou všeobecných súdov. Ústavnému súdu preto neprislúcha posudzovať zákonnosť vydaných súdnych rozhodnutí za predpokladu, že nimi nebolo porušené ústavou zaručené právo či sloboda. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 70/08).

14. Po dôkladnom preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanej veci ústavný súd nezistil.

15. Prvá sťažnostná námietka spočíva v tvrdení, že najvyšší súd bez akéhokoľvek bližšieho objasnenia a špecifikovania nedostatkov skonštatoval, že dovolacie dôvody neboli sťažovateľmi

vymedzené v súlade s § 431 až § 435 CSP, čo má podľa ich názoru za následok zmätočnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a odôvodňuje kasačný zásah ústavného súdu. Riadne vymedzenie dovolacích dôvodov pritom nepriamo potvrdil aj sám dovolací súd, keď sa k nim v odôvodnení napadnutého uznesenia vyjadril [bod 7 písm. a)].

16. Aj v prípade, ak by ústavný súd prisvedčil námietke sťažovateľov, že dovolacie dôvody boli v ich dovolaní vymedzené v súlade s § 431 až § 435 CSP, za podstatné v danom prípade považuje to, že najvyšší súd sa neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľov, ktorým napadli rozhodnutie odvolacieho súdu, ich dovolanie riadne preskúmal, vyjadril sa ku všetkým relevantným dovolacím námietkam, pričom namietanú vadu zmätočnosti spočívajúcu v absencii riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu ani tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nezistil. Podrobne pritom v bode 12 napadnutého uznesenia ozrejmil, že námietka nesprávneho právneho posúdenia veci nebola dôvodná, keďže odvolací súd pri posudzovaní otázky nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o začatí trestného stíhania vo veci rozhodol v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu, a teda aj s právnymi závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia, na ktoré sťažovatelia odkazovali v ich dovolaní.

17. Za týchto okolností ústavný súd nemá ústavne relevantný dôvod ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a následne ich podroboval ústavnoprávnej korekcii. Ako už bolo zmienené, je to práve najvyšší súd, ktorý posudzuje prípustnosť dovolania a rozhoduje o tom, či v konkrétnom prípade ide o „*odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu*“ alebo nie. Ústavný súd do rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu zasiahne len vtedy, ak by jeho závery boli ústavnoprávne neobhájiteľné. To však zjavne nie je prejednávaný prípad sťažovateľov, pretože najvyšší súd sa s ich uplatnenými dovolaciami námietkami vyčerpávajúco vyrovnal, čo napokon nespochybňujú v ústavnej sťažnosti ani samotní sťažovatelia.

18. Ďalšia námietka predstavuje polemiku a nesúhlas sťažovateľov so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého uznesením o začatí trestného stíhania vo veci, ktoré bolo následne zastavené, nemohla byť sťažovateľom spôsobená žiadna škoda, a teda nie je naplnený ani predpoklad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa § 5 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. Sťažovatelia tvrdia, že takéto závery nevyplývajú z rozhodnutia sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 [bod 7 písm. b)].

19. Najvyšší súd v dôvodoch rozhodnutia zhodnotil, že súdy nižšej inštancie správne a v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu (nevynímajúc rozhodnutie sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, na ktoré odkazovali sťažovatelia) vyriešili otázku vzniku zodpovednosti štátu za škodu, keď dospeli k záveru, že uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci za skutok, ktorý by mohol byť trestným činom, je len podmienkou umožňujúcou vykonávanie úkonov v zmysle Trestného poriadku, a preto nie je spôsobilé spôsobiť škodu konkrétnej osobe. Takým rozhodnutím bolo v danom prípade uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré bolo zrušené pre jeho nezákonnosť, a teda sťažovateľom vznikol voči štátu nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, no tento nárok sťažovatelia uplatnili po uplynutí premlčacej lehoty a žalovaná úspešne vzniesla námietku premlčania (bod 13 napadnutého uznesenia).

20. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 4 Cdo 66/2018, 1 Cdo 167/2016) a ústavného súdu (I. ÚS 320/2016, I. ÚS 395/2016,

I. ÚS 540/2016), z ktorej vyplýva, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Zastavenie trestného stíhania má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť iba za predpokladu, že trestné stíhanie bolo zastavené preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, prípadne preto, že skutok nie je trestným činom. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia.

21. Z predmetných judikatúrnych záverov je však zrejmé, že trestné stíhanie musí byť vedené proti konkrétnej fyzickej osobe, ktorej tak jeho následným zastavením v stanovených prípadoch môže vzniknúť škoda spôsobená vydaním nezákonného rozhodnutia, za ktorú za splnenia ďalších zákonom vyžadovaných podmienok zodpovedá štát v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

22. Ústavný súd preto konštatuje, že predostreté argumenty sťažovateľov spočívajúce v námietke odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe vo vzťahu k otázke predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím nemohli byť s ohľadom na presvedčivé rozhodnutie najvyššieho súdu relevantné.

23. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľov, ktorými odôvodňovali existenciu vady zmätočnosti, ako aj nesprávnosť právneho posúdenia veci. Namietané uznesenie nepredstavuje výsledok takej interpretácie a aplikácie zákona, ktorá by sa od znenia príslušných ustanovení odchyľila natoľko, aby tým došlo k popretiu ich významu a účelu. Záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľov je založený na racionálnom, podrobnom, a teda ústavne konformnom výklade právnej úpravy prípustnosti dovolania. Podľa názoru ústavného súdu preto nedošlo k zásahu do základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny ani ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v petite ich ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2023

Jana Baricová
predseda senátu